

Právnická fakulta UK v Praze

Katedra ústavního práva

Oponentský posudek na diplomovou práci

„Vztah mezinárodního práva a vnitrostátního práva v ústavních systémech: srovnání pojetí této otázky v judikatuře francouzského a českého orgánu kontroly ústavnosti“

Diplomant: Ondřej Preuss

Praha, Nancy 2010

str. 69 včetně příloh

Diplomant se věnuje tématu, které „zahluje“ mysl ústavních právníků dlouhodobě a čím dále tím intenzivněji. Je to dáno jak endogenními tak exogenními faktory, které nepochybně mnohá dnes již tradiční pojetí integrity ústavního řádu korigují, respektive posouvají. Autor se s vervou odhodlal analýzu provést v celé šíři historických, filozoficko-teoretických, politických událostí a právních dogmat, aniž by rezignoval na vnímání politických souvislostí o jejich přijatelnosti v „domácím“, rozuměj vnitrostátním prostředí. Autorovým záměrem bylo srovnat vývoj koncepcí vztahu mezinárodního a vnitrostátního práva ve Francii a ČR s tím, že jeho cílem je poukázat na shodné a odlišné rysy kontroly ústavnosti a nastínit, jak lze optiku jejího provádění v podmínkách ČR změnit. V tom se domnívám, že je těžiště práce a tak ji také vnímám v jejím celku a v jejích závěrech. Jak je mi známo, není tematika pro autora vůbec nová a proto lze jen konstatovat, že diplomová práce je svým způsobem dobrým vyústěním a završením celého studia na Právnické fakultě UK.

Nemohu se však zbavit dojmu, že autor přece jen text „šil“ horkou jehlou. Svědčí pro to nejen nemálo překlepů ale i jistá nedbalost, která se projevuje v terminologické nepřesnosti (zákon o čs.federaci, byl ústavním zákonem!, označení komor republikánského francouzského parlamentu podle tradičního hierarchizovaného kritéria _horní a dolní- nepovažuji za šťastné), ale především ve zkratce i argumentační. To se zcela projevilo v úvodu analýzy kořenů francouzského přístupu ke vztahu mezinárodního a vnitrostátního práva, sub.4.2.3 (str.54, druhý odstavec), kde autor skutečně „zbrkle“ přelétá od historického nástinu státnosti k filozofickým konceptům a politickým projektům suverenity vybraných historických postav, aniž by záměr skloubil s vlastním normativním tvrzením . (Nutno podotknout, že pravděpodobně lze jen obtížně vynechat zmínku o roce 1905, pokud se v textu hovoří o suverenitě francouzského státu ve 20.století, nebo o katarském hnutí, či avignonském zajetí papežů, pokud nastíněný historický záběr sahá do období feudalismu...). Je také

škoda, že některé zdroje uvádí autor ze sekundárních zdrojů, přestože jejich primární dostupnost je v ČR známa (proč citovat Montesquieuovo dílo nebo Kelsena ze sekundárních zdrojů?)

Za podstatné považuji vyjádřit se k pasážím, které autor věnuje francouzskému referenčnímu rámci kontroly mezinárodních smluv. Domnívám se, že je ke škodě věci, že autor jen v určité zkratce naznačuje vývoj kontroly mezinárodních smluv. Pro českého čtenáře by jistě bylo podnětné podrobněji se dočíst o případu Niccolo, o vztahu Kasačního soudu, Státní rady a Ústavní rady a o dynamice kontroly, v jaké se vzájemně tyto ústavní orgány doplňovaly. Domnívám se, že autor plně nevyužil svých jazykových předpokladů (znalost francouzštiny), aby nabídl francouzskou odbornou právní argumentaci českému čtenáři.

Uvedené poznámky nic neubírají na mém kladném hodnocení diplomové práce O.Preusse, jehož záměr kreativně analyzovat složité ústavní otázky byl naplněn. Zcela jednoznačně doporučuji, aby jeho práce byla postoupena k řízení o obhajobě.

V Praze dne 15.6.2010

Jana Reschová

